

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Czubik

SSN Mirosław Sadowski

w sprawie z odwołania X. Y.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia [...] 2025 r.
w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska przez sędziego osiągającego wiek
uprawniający do przejścia w stan spoczynku,
po rozpoznaniu 10 marca 2026 r. na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli
Nadzwyczajnej

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: „Rada” lub „KRS”) uchwałą z [...] 2025 r., nr [...], działając na podstawie art. 69 § 1b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2024 r. poz. 334, ze zm.) – dalej p.u.s.p., nie wyraziła zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez sędziego Sądu Apelacyjnego w [...] X. Y. (dalej: „skarżąca”).

W uzasadnieniu uchwały Rada wskazała, że skarżąca pismem z [...] 2025 r. oświadczyła Krajowej Radzie Sądownictwa wolę dalszego zajmowania stanowiska sędziego. Do oświadczenia załączyła zaświadczenie lekarskie z 22 sierpnia 2025 r. oraz zaświadczenie psychologiczne z 22 sierpnia 2025 r., stwierdzające, że jest zdolna do pełnienia urzędu sędziego, ze względu na stan zdrowia.

Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa w celu rozpoznania sprawy z wniosku skarżącego wyznaczył zespół oraz o jego powołaniu zawiadomił Ministra Sprawiedliwości.

Zespół członków KRS na posiedzeniu [...] 2025 r. rekomendował podjęcie uchwały o niewyrażeniu zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez skarżącą. Za uwzględnieniem woli skarżącej oddano 1 głos „za”, przy braku głosów „przeciw” i 2 głosach „wstrzymujących się”.

W ocenie zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa brak jest podstaw do wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez skarżącą, bowiem nie stwierdzono żadnych ponadnormatywnych okoliczności leżących po stronie interesu wymiaru sprawiedliwości, czy też interesu społecznego, mogących przesądzić o potrzebie dalszego zajmowania stanowiska sędziego, o czym świadczą – w ocenie zespołu – dane statystyczne obrazujące pracę orzeczniczą skarżącej, jak również sytuacja kadrowa II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...].

Rada dokonała analizy indywidualnej działalności orzeczniczej skarżącej i podzieliła stanowisko zespołu o braku istnienia ekstraordynaryjnych okoliczności leżących po stronie interesu wymiaru sprawiedliwości, czy też interesu społecznego, przemawiających za dalszym pełnieniem przez nią urzędu sędziego. Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła informację o sytuacji kadrowej Sądu Apelacyjnego w [...].

W trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa [...] 2025 r. za wyrażeniem zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez skarżącą nie oddano głosów, przy 9 głosach „przeciw” i 5 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 14 głosów). Wobec niezyskania bezwzględnej większości głosów za wyrażeniem zgody, KRS podjęła uchwałę jak na wstępie.

Skarżąca zaskarżyła uchwałę KRS w przedmiocie niewyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego po osiągnięciu wieku uprawniającego do

przejścia w stan spoczynku w całości, zarzucając naruszenie przepisów postępowania, to jest:

– naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (tekst jedn. Dz. U. 2024 poz. 1186 – dalej u.KRS) w zw. z art. 2 i art. 7 Konstytucji RP przez podjęcie uchwały bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy, tj. przeprowadzenie oceny w sposób dowolny i arbitralny, pominięcie istotnych danych wynikających ze zgromadzonej dokumentacji, w szczególności: dokumentacji dotyczącej sytuacji kadrowej sądu macierzystego skarżącej, opinii służbowej Prezesa Sądu Apelacyjnego w [...], a także dorobku orzeczniczego skarżącej, w tym stabilności orzecznictwa co w rezultacie skutkowało brakiem możliwości dokonania przez Krajową Radę Sądownictwa rzetelnej oceny, co do możliwości dalszego zajmowania przez skarżącą stanowiska sędziego w świetle kryteriów ustanowionych w art. 69 § 1b p.u.s.p., a w konsekwencji do nierozpoznania istoty sprawy;

– naruszenie art. 69 § 1b zdanie pierwsze p.u.s.p. polegające na niewskazaniu w treści zaskarżonej uchwały, dlaczego, w ocenie Rady, dalsze zajmowanie przez skarżącą urzędu sędziego nie jest uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym, że nie przemawia za tym racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub potrzeby wynikające z sytuacji kadrowej i obciążenia zadaniami Sądu Apelacyjnego w [...], w tym II Wydziału Karnego, co znamionuje podjęcie zaskarżonej uchwały z pominięciem ustawowych kryteriów statutowanych przez wskazany w zarzucie przepis, a w rezultacie stanowi dokonanie oceny sprawy w sposób całkowicie dowolny, arbitralny, przy zastosowaniu niejasnych kryteriów;

– naruszenie art. 42 ust. 1 u.KRS przez sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób ogólnikowy, bez merytorycznego i kompleksowego przedstawienia racji, które warunkowały jej treść, co niweczy możliwość odniesienia się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że brak jest podstaw do wyrażania zgody na dalsze zajmowanie przez skarżącą stanowiska sędziego.

Ze względu na powyższe zarzuty, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Ponadto, skarżąca wniosła o przekazanie odwołania do rozpoznania w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Sądzie Najwyższym, uzasadniając to uchwałą Sądu Najwyższego (7) z 24 września 2025 r., III PZP 1/25.

Skarżąca wniosła również o ustalenie nieistnienia skarżonej uchwały, jako wydanej przez Krajową Radę Sądownictwa w składzie, który nie posiada przymiotów i kompetencji nadanych Radzie przez Konstytucję RP, co zdaniem skarżącej skutkuje niemożnością uznania zaskarżonej uchwały za podjętą przez organ konstytucyjny; a w przypadku ustalenie nieistnienia zaskarżonej uchwały, o zawieszenie postępowania do czasu powołania Krajowej Rady Sądownictwa spełniającej wymogi organu, o którym mowa w Konstytucji RP.

Skarżąca wniosła także o zwrócenie się przez Sąd Najwyższy do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej: „TSUE”), na podstawie art. 267 akapit trzeci Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (dalej: „TFUE”), z pytaniami w trybie prejudycjalnym dotyczącymi przechodzenia sędziów w stan spoczynku, a przypadku uwzględnienia powyższego postulatu o zawieszenie postępowania do czasu wydania przez TSUE odpowiedzi na te pytania prejudycjalne, ewentualnie o zawieszenie postępowania do czasu zmiany stanu prawnego.

W odpowiedzi na odwołanie, Rada wniosła o jego oddalenie w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

1. Rozpoznając odwołanie Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do ingerencji w materialną treść zaskarżonej uchwały, albowiem dokonanie oceny co do zasadności dalszego zajmowania stanowiska sędziego stanowi wyłączną kompetencję Rady (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2021 r., I NKRS 22/21), zaś Sąd Najwyższy uprawniony jest jedynie do zbadania uchwały KRS pod kątem zgodności z prawem. Zasadność takiej decyzji nie podlega kontroli ze strony Sądu Najwyższego, o ile nie miało wpływu na nią naruszenie zasady legalności, w

tym posłużyć się niedozwolonym kryterium oceny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 27 lutego 2019 r., I NO 16/18).

Istota rozpoznawanej sprawy sprowadza się zatem do zbadania czy zaskarżona uchwała KRS nie została podjęta w sposób dowolny, arbitralny oraz z użyciem niedozwolonych kryteriów ustawowych. W ocenie Sądu Najwyższego, uzasadnienie zaskarżonej uchwały zawiera wystarczającą argumentację, która pozwala na kontrolę i merytoryczne rozpoznanie wszystkich zarzutów podniesionych przez skarżącego.

2. Na mocy art. 69 § 1 p.u.s.p. sędzia przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65 roku życia, chyba że nie później niż na sześć miesięcy i nie wcześniej niż na dwanaście miesięcy przed ukończeniem tego wieku oświadczy Krajowej Radzie Sądownictwa wolę dalszego zajmowania stanowiska i przedstawi zaświadczenie stwierdzające, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego, wydane na zasadach określonych dla kandydata na stanowisko sędziowskie. Zatem ustawa jako zasadę przyjmuje skutki *ex lege* wraz z zaistnieniem określonego terminu. Przepis art. 69 § 1 p.u.s.p. jednoznacznie wskazuje, że przejście sędziego w stan spoczynku następuje z mocy prawa z chwilą osiągnięcia 65 roku życia i, co istotne, takie rozstrzygnięcie powinno być traktowane jako reguła. Natomiast możliwość dalszego pełnienia służby sędziowskiej ma jedynie charakter fakultatywny i stanowi wyjątek od tej reguły. Ta zasadnicza konstrukcja doznaje istotnego ograniczenia związanego z prawem do złożenia wniosku, który musi być ostatecznie rozpatrzony zanim skutek w postaci przejścia w stan spoczynku nastąpi (por. art. 69 § 1b zd. 3 p.u.s.p.). Zgoda na dalsze orzekanie nie jest zatem na gruncie ustawy przedmiotem domniemania.

Należy przypomnieć, że rozstrzygnięcie KRS dotyczące dalszego zajmowania przez sędziego jego stanowiska ma charakter autonomiczny (wyrok Sądu Najwyższego z 14 marca 2002 r., III KRS 1/02). Zgodnie z art. 69 § 1b zd. 1 p.u.s.p. KRS może wyrazić zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego, jeżeli jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym, w szczególności, jeśli przemawia za tym racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów. Wskazane w art. 69 § 1b zd. 1 p.u.s.p. przesłanki warunkują

możliwość wyrażenia zgody, nie stanowią natomiast przesłanek jej niewyrażenia. Przepis ten wskazuje również na uznanie, jakie w tej mierze przysługuje Radzie – ustawa wyraźnie stanowi, że KRS „może wyrazić zgodę”, a nie „wyraża zgodę”. Słowo „może” oznacza uznaniową kompetencję (a nie obowiązek) KRS do wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego pomimo ukończenia przez niego 65 roku życia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 grudnia 2021 r., I NKRS 80/21).

3. Zarzuty skarżącej, sprowadzające się do twierdzenia, iż Krajowa Rada Sądownictwa podjęła zaskarżoną uchwałę bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy, dokonując oceny w sposób dowolny i arbitralny oraz pomijając istotną część zgromadzonej dokumentacji, nie zasługują na uwzględnienie.

Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika jednoznacznie, że Rada przeprowadziła indywidualną i wieloaspektową analizę działalności orzeczniczej skarżącej. W szczególności Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła wyniki statystyczne skarżącej, w tym dane dotyczące załatwialności spraw oraz terminowości sporządzania uzasadnień. Rada nie pominęła przy tej analizie i ocenie pozytywnej opinii Prezesa Sądu Apelacyjnego w [...] o skarżącej.

Podobnie, Rada odniosła się do sytuacji kadrowej pionu karnego Sądu Apelacyjnego, wskazując ją jako jeden z elementów, który był brany pod uwagę przy podejmowaniu rozstrzygnięcia (zob. uchwała, s. 6).

Odnosząc się do zarzutów naruszenia art. 33 ust. 1 i art. 42 ust. 1 u.KRS, wskazać należy, że nawet jeżeli w ocenie skarżącej uzasadnienie skarżonej uchwały nie jest rozbudowane i może budzić niedosyt w odniesieniu do jego zindywidualizowania, to Sąd Najwyższy nie dopatrywał się naruszenia tych przepisów, zwłaszcza w kontekście obiektywnych trudności wiążących się z uzasadnieniem decyzji podejmowanych w głosowaniu przez organ kolegialny (zob. również wyroki Sądu Najwyższego z: 26 listopada 2019 r., I NO 74/19; 12 maja 2021 r., I NKRS 27/21).

W konsekwencji nie można przyjąć, że doszło do faktycznego pominięcia istotnych okoliczności sprawy, lub że ocena Krajowej Rady Sądownictwa miała charakter dowolny. Dokonana przez Radę analiza mieści się w granicach przysługującego jej uznania, a kontrola Sądu Najwyższego, ograniczona do badania legalności procedury oraz arbitralności rozstrzygnięcia, nie daje podstaw do

ingerencji w merytoryczną ocenę dokonaną przez konstytucyjny organ stojący na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów.

4. Wniosek skarżący o przekazanie odwołania do rozpoznania do Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Sądzie Najwyższym, motywowany uchwałą Sądu Najwyższego (7) z 24 września 2025 r., III PZP 1/25, nie mógł być uwzględniony. Sąd Najwyższy, na mocy uchwały połączonych izb: Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 3 grudnia 2025 r., I NZP 7/25, odstąpił od zasady prawnej sformułowanej w uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 24 września 2025 r., III PZP 1/25. Jak wskazano w uchwale I NZP 7/25, zarówno ustawa o SN, jak i ustawa o KRS, regulują określone aspekty ustroju polskiego wymiaru sprawiedliwości na mocy delegacji konstytucyjnej zawartej odpowiednio w art. 176 ust. 2 oraz art. 187 ust. 4 ustawy zasadniczej. Z przepisów tych wynika wprost, że zagadnienia organizacji Sądu Najwyższego, w tym jego podziału na izby i określania właściwości poszczególnych izb, jak również sposób wyboru członków Krajowej Rady Sądownictwa spośród sędziów, mogą być regulowane jedynie ustawowo.

W stanie prawnym przed wejściem w życie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, odwołania od uchwał KRS rozpoznawała Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych, która została zniesiona na mocy art. 133 § 1 u.SN, a na mocy art. 133 § 2 u.SN powołano Izbę Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz Izbę Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych. Zatem Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nie jest i nigdy nie była właściwa do rozpoznawania odwołań od uchwał KRS. Rozpoznawanie odwołań od uchwał KRS w przypadkach przewidzianych w przepisach szczególnych, na mocy art. 26 § 1 pkt 3 u.SN należy do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych.

5. W odniesieniu do podnoszonych przez skarżącą wątpliwości co do zgodności z prawem unijnym przepisów krajowych dotyczących przechodzenia sędziów w stan spoczynku i wniosku o zwrócenie się w trybie prejudycjalnym do TSUE, ani podnoszona argumentacja, ani wniosek ten, nie zasługują na uwzględnienie.

W uchwale połączonych izb Sądu Najwyższego: Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 3 grudnia 2025 r., I NZP

7/25 przypomniano, że Rzeczpospolita Polska nie przekazała organom Unii Europejskiej lub jakiegokolwiek innej organizacji międzynarodowej kompetencji do stanowienia norm regulujących organizację i funkcjonowanie krajowego wymiaru sprawiedliwości, ani do określania zakresu, w którym mogą być one stosowane. Kompetencje te przysługują wyłącznie konstytucyjnym organom Rzeczypospolitej Polskiej i nie podlegają przekazaniu na podstawie art. 90 ust. 1 Konstytucji RP, w konsekwencji nie znajduje w tym zakresie zastosowania art. 91 ust. 2 i 3 w zw. z art. 87 Konstytucji RP. Innymi słowy, kompetencje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w zakresie wykładni prawa Unii Europejskiej nie obejmują kształtowania ustroju organów konstytucyjnych państw członkowskich ani zastępowania ustawodawcy krajowego w zakresie regulacji dotyczących organizacji władzy sądowniczej. Sama różnorodność rozwiązań ustrojowych, mieszczących się w konstytucyjnej tożsamości państwa członkowskiego, nie może być utożsamiana z naruszeniem art. 19 ust. 1 TUE. W uchwale I NZP 7/25 wskazano również, że stanowisko zajęte w uchwale w sprawie III PZP 1/25 nie tylko łamało konstytucyjną zasadę zachowania suwerenności w procesie integracji europejskiej, naruszając „istotę suwerenności” Rzeczypospolitej Polskiej, lecz także art. 4 TUE, który wskazuje, że zgodnie z zasadą przyznania (art. 5 TUE) wszelkie kompetencje nieprzyznane Unii w Traktatach należą do Państw Członkowskich, a z normy tego artykułu wynika także konieczność poszanowania przez Unię Europejską tożsamości narodowej państw członkowskich (w tym Rzeczypospolitej Polskiej), która nierozzerwalnie związana jest z ich podstawowymi strukturami politycznymi i konstytucyjnymi, do tych zaś należy wyłączna kompetencja regulacji krajowej w zakresie organizacji i funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości.

Niezależnie od powyższego, nawet przy uwzględnieniu wykładni art. 19 ust. 1 TUE wypracowanej w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości, należy podkreślić, że stan prawny, w którym zapadła zaskarżona uchwała, uległ istotnej zmianie. Obowiązujące przepisy jednoznacznie powierzają podejmowanie decyzji w przedmiocie dalszego pełnienia służby sędziowskiej po osiągnięciu wieku określonego w art. 69 p.u.s.p. Krajowej Radzie Sądownictwa, będącej konstytucyjnym organem stojącym na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów (art. 186 ust. 1 Konstytucji RP), a nie Ministrowi Sprawiedliwości. W

konsekwencji nie sposób przyjąć, że zastosowanie art. 69 p.u.s.p. w obowiązującym brzmieniu, w ramach postępowania prowadzonego przed Krajową Radą Sądownictwa, pozostaje w sprzeczności z art. 19 ust. 1 TUE. Podnoszona przez skarżącego argumentacja kwestionuje natomiast obowiązujące unormowania konstytucyjne oraz ustawowe.

Zarzuty kwestionujące niezależność Rady względem władzy wykonawczej lub ustawodawczej nie znajdują potwierdzenia w realiach jej funkcjonowania. Skarżąca nie uprawdopodobniła nawet, aby przy podejmowaniu zaskarżonej uchwały KRS działała pod wpływem jakichkolwiek nacisków zewnętrznych ani aby decyzja ta była rezultatem ingerencji innych władz. Przeciwnie, powszechnie znane okoliczności funkcjonowania Krajowej Rady Sądownictwa obecnej kadencji wskazują, że organ ten podejmuje swoje rozstrzygnięcia samodzielnie, często wbrew oczekiwaniom sformułowanym publicznie przez Ministra Sprawiedliwości lub innych członków rządu. Co więcej, KRS wykazuje stałość w wykonywaniu powierzonych jej kompetencji pomimo nacisków o charakterze pośrednim, w tym o charakterze finansowym (budżetowym), lub bezpośrednim (najścia prokuratorów w asyście policji przy użyciu siły).

6. Wniosek skarżącej o ustalenie nieistnienia skarżonej uchwały jako wydanej przez Krajową Radę Sądownictwa w składzie, który rzekomo ma nie posiadać przymiotów i kompetencji nadanych Radzie przez Konstytucję RP, jest całkowicie bezpodstawny i sprowadza się do kwestionowania porządku prawnego obowiązującego w Rzeczypospolitej Polskiej.

W pierwszej kolejności, należy zwrócić uwagę na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 25 marca 2019 r., K 12/18, który rozstrzygnął wątpliwości co do zgodności z Konstytucją RP sposobu kształtowania sędziowskiej części KRS. W wyroku tym wskazano, że zasadnicze kwestie związane z jej funkcjonowaniem ustrojodawca przekazał mocą art. 187 ust. 4 Konstytucji RP do regulacji ustawowej, ustanawiając w tekście Konstytucji RP jedynie pewien minimalny standard konstytucyjności KRS. Podkreślono również, że fakt bycia reprezentacją środowiska prawniczego wynika nie ze sposobu wyboru członków KRS, ale z tego, iż z dużą przewagą wybierani są do jej składu sędziowie, co jest objęte gwarancją konstytucyjną.

W uchwale I NZP 7/25 obszernie wyjaśniono, że funkcja kreacyjna Sejmu, polegająca na bezpośrednim powoływaniu, a niekiedy też odwoływaniu, innych organów państwa oraz osób wchodzących w skład tych organów, nie jest niczym kontrowersyjnym i istotowo powiązana jest z demokratyczną tożsamością państwa prawnego (art. 2 Konstytucji RP). Sąd Najwyższy od dawna wskazuje, że „na gruncie polskiego systemu konstytucyjnego, w którym władza zwierzchnia należy do Narodu, ten zaś, jeśli nie sprawuje jej bezpośrednio, to czyni to za pośrednictwem swoich przedstawicieli (art. 4 Konstytucji RP), budowanie argumentu kwestionującego legitymizację organu konstytucyjnego w oparciu o twierdzenia, że członkowie tego organu są wyłaniani przez przedstawicieli Narodu (art. 104 ust. 1 Konstytucji RP), oznacza kwestionowanie demokratycznych podstaw państwa prawnego, poprzez postulowanie konieczności wyłączenia określonych obszarów funkcjonowania władzy spod oddziaływania reprezentacji Narodu i poddania go pod wyłączną kontrolę jednej spośród korporacji zawodowych. Argument taki nie ma racji bytu na gruncie zasady demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji RP), które ma realnie stanowić dobro wspólne obywateli (art. 1 Konstytucji RP) (zob. także wyrok Sądu Najwyższego z 12 maja 2021 r., I NKRS 34/21, pkt 6; oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z 18 września 2023 r., I NWW 331/23; z 25 sierpnia 2023 r., I NWW 308/23; z 30 czerwca 2023 r., I NWW 235/23; z 14 lutego 2023 r., I NWW 109/21; z 4 listopada 2022 r., I NWW 165/22 oraz I NWW 3/22; z 9 września 2022 r., I NWW 32/22; z 9 października 2025 r., I NWW 48/25). Nie sposób zatem racjonalnie twierdzić, że Sejm, który wybiera bezpośrednio sędziów Trybunału Konstytucyjnego (art. 194 ust. 1 Konstytucji RP) oraz sędziów Trybunału Stanu (art. 199 ust. 1 Konstytucji RP), nie może wybrać członków KRS spośród sędziów legitymujących się poparciem minimum 25 innych sędziów lub minimum 2000 wyborców.

W uchwale I NZP 7/25 podkreślono również, że art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji RP nie rozstrzyga o wyborze sędziów przez sędziów, zaś jego ustęp 4 stanowi, że sposób wyboru członków KRS określa ustawa. Wywodzenie jakichkolwiek, wprost niewyrażonych w treści art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji RP dodatkowych kryteriów, stanowi naruszenie art. 187 ust. 4 Konstytucji RP, który przesądza, że sposób wyboru sędziów do KRS określa Sejm i Senat wraz z Prezydentem w drodze ustawy.

7. Treść wniesionego odwołania ujawnia skłonność skarżącej do kwestionowania obowiązującego porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej przez odwoływanie się do pozanormatywnych ocen formułowanych w określonych kręgach środowiskowych. Taki sposób argumentowania, abstrahujący od mocy wiążącej przepisów prawa powszechnie obowiązującego, w tym art. 7 i art. 178 ust. 1 *in fine* Konstytucji RP, rodzi uzasadnione wątpliwości, czy w praktyce orzeczniczej skarżąca będzie w stanie konsekwentnie przyjmować za podstawę rozstrzygnięć wyłącznie obowiązujące prawo, którego stosowanie i ochrona stanowią podstawowy, konstytucyjny obowiązek sędziego orzekającego w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej.

W świetle przedstawionych okoliczności, Sąd Najwyższy nie znalazł przesłanek do stwierdzenia niezgodności zaskarżonej uchwały z prawem. Skarżąca nie wykazała, aby KRS podjęła zaskarżoną uchwałę w sposób dowolny, lub w oderwaniu od przedłożonych danych statystycznych. Jednocześnie treść zarzutów formułowanych przez skarżącą względem uchwały KRS potwierdza merytoryczną zasadność rozstrzygnięcia, którego dokonała KRS, wskazując one bowiem na skłonność skarżącej do ignorowania obowiązującego w Rzeczypospolitej Polskiej porządku prawnego.

8. Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS orzekł jak w sentencji.

[az]

[r.g.]